

Ord vilde blodgøre Ministeren. Over for nogle af disse Andragender føler jeg mig overbevist om, at Ministeren vil være imødekommende. Vi vide, at han staar i en vanskelig Stilling over for alle Forlangender om Oprettelse af ny Billethsalgsteder og Holdepladser, men, som sagt, efter den lempelige Maade, Finansudvalget har taget disse Ting ved at henvise dem til Undersøgelse og Overvejelse, haaber jeg, at Ministeren velvilligt vil undersøge Forholdene, for at der om muligt i alt Fald paa en Del af Stederne kunde tilvejebringes et Resultat. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de 10 til Indenrigsministeren henviste Andragender.

Ordum: Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger til Andragendet under Nr. 49 fra Sundbyernes Sogneraad. Skønt man ikke kan sige, at den ærede Ordfører ubetinget anbefalede dette Andragende, skal jeg dog ikke undlade at takke det ærede Finansudvalg, fordi det har henvist dette Andragende til Ministerens Undersøgelse. Det kan naturligvis ikke bestrides, at det er et temmelig stort Forlangende, der fra den paa-gældende Kommune stilles til Statskassen, og hvis det ikke var særdeles gode Grunde, der talte derfor, kunde det næsten se ud som en Urnelighed. Noget lignende er vel næppe tidligere kommet frem fra nogen anden Kommune i Landet, særlig Forlangendet om at blive fri for at betale Rente. Jeg tror imidlertid at kunne sige, at Forholdene ude i Sundbyerne ved Tilfældighedernes Magt ere blevne saaledes, at der er god Grund for den paa-gældende Kommune til endogaa med gode Forventninger at henvende sig til Regeringen og Lovgivningsmagten. Jeg sigter herved til den Deling, der stede i Taarnby Kommune fra første Januar 1896. Vi vide jo alle, at der da af den ene Kommune blev labet to, nemlig den gamle Taarnby Kommune for sig og Sundby Kommune for sig. Dette medførte ret ubehagelige Forhold for den sidstnævnte Kommune, idet det var de mere velstillede Grundejere og Skatteydere, der kom til hovedsagelig at være den førstnævnte Kommunes Medlemmer, hvorimod den fattigere Del af Beboerne kom til at danne Sundby Kommunes Medlemmer. Der hviler tilmed meget store Byrder paa Sundbyerne, som ikke i tilnærmelsesvis saa høj Grad hvile paa Taarnby Kommune, og det kan jo, som sagt, ikke bestrides, at det er ved Lovgivningsmagtens Medvirking, at Forholdene ere komne til at stille sig saaledes derude. Med de Udgifter, Sogneraadet for Øjeblikket mener at have, ville Udgifterne tilmed for denne ene Kommunes Vedkommende i en

nær Fremtid kunne forventes at ville gaa op til det samme, som de vare, medens Kommunen var samlet med Taarnby Kommune. Man skulde ganske vist tro, at det var umuligt, at Udgifterne for en enkelt Kommune skulde kunne gaa op til det samme som de for kort Tid siden vare for to Kommuner, men Sogneraadet fastholder i sit Andragende, at i forholdsvis kort Tid vil det sandsynligvis blive saaledes. Jeg betvivler ikke et Øjeblik, at man har sat sig nøje ind i Forholdene, før man er fremkommet med denne Paaastand. Sogneraadet gør ogsaa Forsøg paa at motivere det i sit Andragende, idet der udtales, at Kommunen, som den staar i Øjeblikket, navnlig er udsat for en stor Tilslutning af den fattige Del af Befolkningen, særlig Arbejderne, som have deres Bestæftigelse inde i Kjøbenhavn. For at faa disse Forhold forandrede og for at kunne faa Tilslutning fra andre end blot den arbejdende Del af Befolkningen, vil det være nødvendigt at gennemføre forskellige Reforme derude, og det er for at faa Hjælp dertil, at Sogneraadet har henvendt sig til Regeringen og Lovgivningsmagten. Man ser sig ikke i Stand til selv at tilvejebringe de Midler, der skulle bruges. Gaar man ud fra, at det er Lovgivningsmagten, der har forarsaget disse Forhold, vil det kunne forstaaes, at der er Grund for denne til at imødekomme Andragendet, om ikke fuldt ud, saa dog saaledes, at de omtalte Reforme kunde gennemføres i en nær Fremtid, og Kommunen blive behøvet af den Del af Statsborgerne, som have Raad til at bære de kommunale Byrder. Ganske vist have Sundbyerne ifølge Lov Ret til at paaligne større kommunale Skatter. Men hvad nytter det, naar Skatten er sat saa højt op, at man paa ingen Maade tør paalægge Skatteyderne eller Grundejerne yderligere Byrder i den Retning? Der paaastaas fra Sogneraadets Side — hvad jeg ingenlunde betvivler —, at man er gaaet saa højt op med Skatten, som det paa nogen Maade er gør ligt. Man ser sig altsaa ikke ved egen Kraft i Stand til at gennemføre de Reforme, der, som sagt, ere nødvendige for at faa Tilgang af den Del af Befolkningen, der er i Stand til at yde større Tilskud til Kommunen, og om hvilke man ikke behøver at vente, at de i deres Alderdom skulle falde Kommunen til Byrde. Det er Hovedbeveggunden for denne Kommune til at henvende sig til Staten og anmode om at faa raft en hjælpsom Haand. Jeg skal ikke indlade mig nærmere paa alle disse forskellige Forhold, der ere til Stede ude i den nævnte Kommune. Da Andragendet er henvist til Mi-